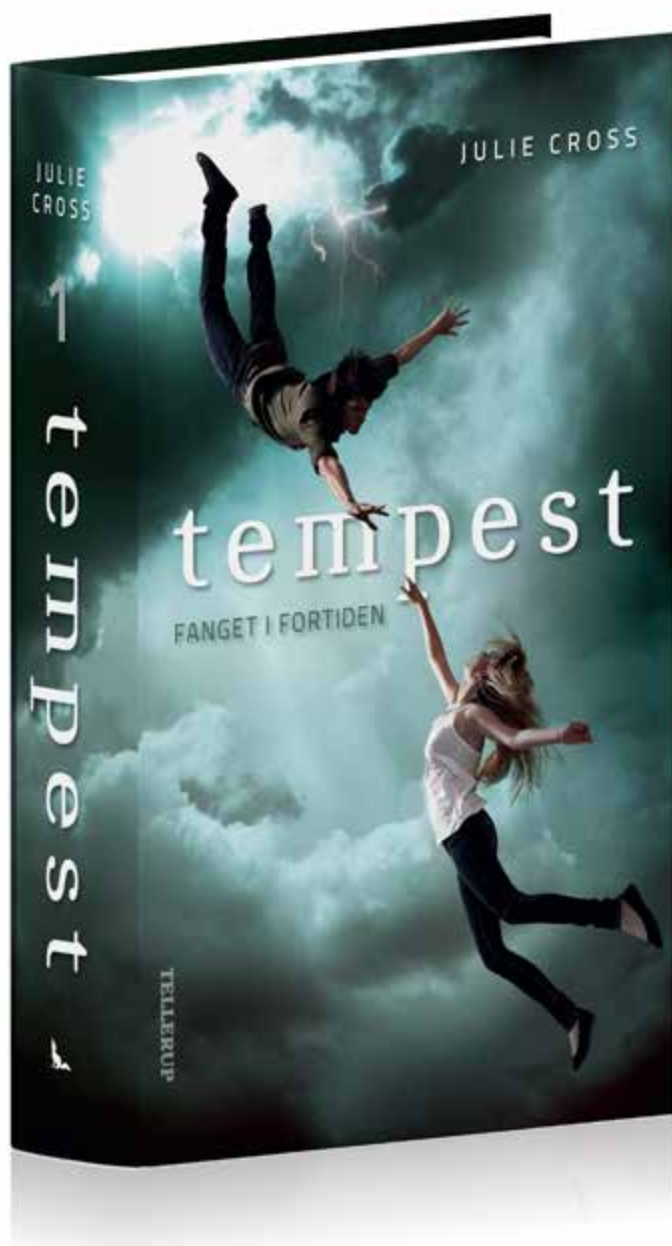

LÆS STARTEN AF ...

JULIE CROSS

tempest

FANGET I FORTIDEN

Lørdag den 11. april 2009

Okay, den er god nok. Jeg kan rejse i tiden. Men det er ikke så fedt som det lyder. Jeg kan ikke rejse tilbage og slå Hitler ihjel. Jeg kan ikke rejse ud i fremtiden og se hvem der vinder verdensmesterskaberne i baseball i 2038. Indtil videre har jeg aldrig rejst længere end seks timer tilbage i tiden. En rimelig vattet superhelt, ikke?

Her til aften har jeg endelig indviet nogen i min hemmelighed. Til én hvis IQ er lysår højere end min, så han kan måske regne ud hvad der sker med mig. Det eneste Adam insisterer på er at jeg fører dagbog og at jeg dokumenterer næsten hvert eneste minut fra nu af. Faktisk ville han også have et sammendrag af de atten år jeg har levet indtil nu, men det talte jeg ham fra – så længe det varer. Selvom jeg er gået med til den her idé med dagbogen, betyder det ikke at jeg tror på den. Verden går jo ikke under fordi jeg kan springe rundt i tiden. Og jeg kommer nok heller ikke til at tjene noget større formål, som for eksempel at redde menneskeheden fra at uddø. Men som Adam siger, så må der være en grund til at jeg kan det her og det er op til os at finde den.

Jackson Meyer

JULIE CROSS

tempest

FANGET I FORTIDEN

JULIE CROSS
tempest

FANGET I FORTIDEN

KAPITEL 1

Tirsdag den 4. august 2009, kl. 12.15

„Hvor langt skal jeg rejse tilbage?“ spurgte jeg Adam.

Vi holdt lidt afstand til den lange række børn som stimlede sammen rundt om isbjørnene.

„En halv time?“ foreslog Adam.

„Hov, giv slip på den der!“ Holly snupede den slikpose som en af sommerskoleungerne havde neglet fra en klapvogn, og sendte mig et irriteret blik. „Det kunne være rart hvis du rent faktisk gad se efter *din* gruppe af børn.“

„Beklager, Holly.“ Jeg løftede Hunter op inden hans kleptomane vaner tog overhånd. „Frem med hænderne,“ sagde jeg til ham.

Hunter smilede et tandløst smil og holdt sine buttede hænder op foran ansigtet på mig. „Kan du se? Jeg har ikke noget.“

„Og sådan skal det være, okay? Du må ikke tage andre folks ting.“ Jeg satte ham ned igen og puffede ham hen mod de andre, som var på vej hen til det grønne område der var beregnet til besøgende som skulle spise frokost i zoologisk have.

JULIE CROSS
tempest

FANGET I FORTIDEN

„Holly,“ sagde jeg, greb hendes hånd og flettede fingre med hende.

Hun snurrede omkring mod mig. „Jackson, du har et blødt punkt for kleptomandrenge, ikke?“

Jeg smilede til hende og trak på skuldrene. „Måske.“

Hendes panderynken forsvandt og hun tog fat i min grønne uniformsskjorte og trak mig hen til sig inden hun kyssede mig på kinden. „Nå, men ... hvad skal du lave i aften?“

„Øhm. Jeg har en date med en virkelig køn blondine.“ Jeg kunne bare ikke huske hvad vi havde planlagt at lave. „Det er en overraskelse.“

„Du er bare for meget,“ lo hun og rystede på hovedet. „Tænk at du har glemt dit løfte om at bruge en hel aften sammen med mig på at recitere Shakespeare, på fransk, bagfra. Og senere skulle vi se *Titanic* og *Notting Hill*.“

„Jeg må have været fuld dengang jeg sagde det.“ Jeg skævede over Hollys skulder inden jeg kyssede hende hurtigt på munden. „Men jeg kan godt gå med til *Notting Hill*.“

Hun rullede med øjnene. „Vi skulle ud og høre det der band med dine venner, har du glemt det?“

En lille pige fra Hollys gruppe trak hende i armen og pegede hen på toiletterne. Jeg smuttede forbi hende inden vi kunne nå at diskutere hvorfor jeg ikke kunne planlægge to uger frem i tiden og samtidig huske planerne to uger senere.

„Hey, Jackson, herovre,“ sagde Adam og nikkede hen mod et træ.

JULIE CROSS
t e m p e s t

FANGET I FORTIDEN

Tid til nøje og omhyggelig tidsrejseplanlægning.

„Skal du med ud og høre det der band i aften?“ spurgte jeg.

Det jeg i virkeligheden ville vide, var om han kunne huske det.

„Øh, lad mig se. Har jeg lyst til at tilbringe en aften sammen med dine gamle high school-venner, som jeg har hørt er ligesom en virkelig udgave af *Gossip Girl*? For slet ikke at snakke om at bruge en hel månedsløn på en salat og et par drinks?“ Han rystede på hovedet og smilede. „Hvad tror du selv?“

„Jeg forstår hvad du mener. Hvad så med om vi hænger ud i dit og Holllys kvarter i morgen?“

„Helt fint.“

„Okay, lad os komme i gang. Jeg kan alligevel ikke spise til stanken af kamelrøv, så vi kan lige så godt eksperimentere nu.“

Adam kastede min dagbog hen til mig sammen med en kuglepen. „Skriv dit mål ned, fordi tidsrejser uden mål er simpelthen bare ...“

„Hensigtsløst,“ fuldendte jeg sætningen for ham, og prøvede at lade være med at stønne.

„Butikken er lige omme bagved. Jeg har holdt øje med den i den sidste time og det er den samme pige som står bag disken.“

„Du har tjekket hende ud, ikke?“

Adam rullede med øjnene og skubbede sit mørke hår væk fra panden. „Okay, du starter dit stopur og springer

JULIE CROSS
t e m p e s t

FANGET I FORTIDEN

tredive minutter tilbage. Du går ind i butikken og gør hvad det end er du kan som får piger til at huske hvad du hedder.“

„Det kaldes at flirte,“ sagde jeg stille så ingen andre kunne høre det. Så koncentrerede jeg mig om at skrive mine noter inden Holly kom tilbage fra toiletterne.

Mål: At teste teorien på nogen som er uvidende om eksperimentet.

Teori: Begivenheder og hændelser, inklusive menneskelig interaktion, som sker under en tidsrejse til fortiden har *INGEN* effekt på nutiden.

Den ikke-nørdede version: Jeg springer en halv time tilbage i tiden, flirter med pigen i butikken, springer tilbage til nutiden, går ind i butikken igen og ser om hun kan genkende mig.

Det kan hun ikke.

Men Adam Silverman, vinder af USA's Nationale Naturvidenskabskonkurrence anno 2009, og inden længe studerende på det prestigefyldte universitet, MIT, vil ikke godtage den konklusion før vi har afprøvet den fra *Enhver mulig vinkel*. For at være ærlig gør det mig ikke noget. Nogle gange er det sjovt, og indtil for et par måneder siden vidste ingen ud over mig selv hvad jeg kunne gøre. Nu hvor antallet er fordoblet, føler jeg mig knap så meget som en freak.

Og lidt mindre ensom.

Men jeg har aldrig været venner med en fysiknørd før. Adam er nu også mere en bad-boy-som-hacker-statens-

JULIE CROSS
t e m p e s t

FANGET I FORTIDEN

hjemmesider-nørd. Hvilket er megacool hvis man spørger mig.

„Er du sikker på at du kan springe *nøjagtig* tredive minutter tilbage i tiden?“ spurgte Adam.

Jeg trak på skuldrene. „Ja, sådan nogenlunde.“

„Bare sørg for at notere tidspunktet. Jeg måler hvor mange sekunder du sidder her som en slatten grønsag,“ sagde Adam og lagde et stopur i hånden på mig.

„Er det virkelig sådan jeg ser ud når jeg rejser i tiden? Hvor længe tror du jeg er sådan?“ spurgte jeg.

„Jeg vil skyde på at en udflugt på tyve minutter, en halv time tilbage i tiden, svarer til et anfald på cirka to sekunder.“

„Hvor var jeg for en halv time siden, bare så jeg ikke løber ind i mig selv?“

Adam klikkede på sit stopur ti gange inden han svarede. Han er totalt neurotisk. „Du var indenfor ved pingvinerne.“

„Okay, så prøver jeg at lade være med at dukke op dér.“

„Du ved lige så godt som mig at du kan vælge din destination hvis du virkelig koncentrerer dig, så drop det der jeg-ved-ikke-hvor-jeg-ender-pis,“ jokede Adam.

Måske havde han ret, men det er svært kun at tænke på ét sted. Hvis jeg tænker på et andet sted end det planlagte bare et enkelt lille splitsekund, så ender jeg dér i stedet.

„Ja ja. Du kan *selv* gøre det hvis du tror det er så nemt.“

„Gid jeg kunne.“

Jeg kan godt forstå hvorfor én som Adam er fascineret

JULIE CROSS

tempest

FANGET I FORTIDEN

af det jeg kan, men selv ser jeg det ikke som superkræfter. Bare en misfosterevne. Og endda en rimelig skræmmende én.

Jeg så på mit ur. Klokken var 12.25. Jeg lukkede øjnene og fokuserede på stedet og en halv time tilbage, selvom jeg virkelig helt ærligt ikke aner hvordan jeg gør det.

Første gang jeg sprang i tiden var for cirka otte måneder siden på mit første semester i college. Jeg sad midt i en fransk poesitime. Jeg døde hen et par minutter og vågnede op til en kold brise og en dør der blev smækket i hovedet på mig. Jeg stod foran mit kollegium. Inden jeg overhovedet nåede at gå i panik, var jeg tilbage i timen igen.

Så gik jeg i panik.

Nu er det for det meste bare sjovt. Selvom jeg stadig ikke aner hvilken dato og tid jeg rejste tilbage til den allerførste gang. Frem til i dag er min rekord gået fra at rejse seks timer tilbage i tiden til at rejse otteogfyrre timer. Indtil videre har jeg ikke præsteret at rejse frem i tiden, men jeg har ikke tænkt mig at stoppe med at prøve.

Den velkendte følelse af at blive revet midt over overmandede mig. Jeg holdt vejret og ventede på at følelsen skulle stoppe. Det er aldrig rart, men man vænner sig til det.

JULIE CROSS
tempest

FANGET I FORTIDEN

KAPITEL 2

Tirsdag den 4. august 2009, kl. 11.57

Da jeg åbnede øjnene igen, var Adam forsvundet sammen med resten af ungerne og mine kolleger. Den forfærdelige sønderrivende fornemmelse stoppede og blev erstattet af den lette følelse jeg altid fik under et tidsspring. Som om jeg kunne løbe en halvmaraton uden at få syre i benene.

Jeg så mig omkring. Jeg var heldig. Folk havde for travlt med at kigge på dyrene til at bemærke at jeg dukkede op ud af ingenting. Indtil nu havde jeg ikke behøvet forklare mig til nogen, heldigvis.

Jeg trykkede på startknappen på stopuret og kiggede op på det kæmpestore ur over indgangen til zoo.

11.57. *Rimelig godt ramt.* Jeg slentrede hen til butikken og gik indenfor. Pigen bag disken var på cirka samme alder som mig, måske lidt ældre. Hun stod og lænede sig ind over disken med hænderne under hagen mens hun stirrede ind i væggen.

Når jeg udfører disse små eksperimenter, må jeg hele tiden minde mig selv om én meget vigtig kendsgerning. Hollywood rammer helt ved siden af når det gælder tidsrejser.

JULIE CROSS
t e m p e s t

FANGET I FORTIDEN

Seriøst.

Okay, det mærkelige er, at pigen bag disken kunne smadre mig én på næsen, måske endda brække den, og når jeg kom tilbage til nutiden, ville den være øm eller forslået, men ikke brækket. Hvorfor den ikke er brækket er et helt andet (ubesvaret) spørgsmål, men pointen er at jeg kan huske at jeg har fået én på bærret.

Hvis jeg brækkede *hendes* næse og tog tilbage til nutiden, ville hun være fuldstændig uskadt og ville ikke kunne huske det mindste. Og det var præcis hvad jeg skulle teste nu (igen). Altså, bortset fra at jeg ikke har tænkt mig at give hende én på bærret. Men udfaldet er det samme.

„Hej,“ sagde jeg til hende. „Sælger I ... solcreme?“

Hun så mig ikke engang i øjnene, men pegede bare på væggen til venstre. Jeg gik derhen og snuppede fire forskellige flasker og smed dem på disken. „Nå, men går du på New York Universitet eller ...“

„Du kan altså købe dem der andre steder for halvt så meget,“ sagde hun næsvist.

„Tak for tippet, men jeg skal bruge dem nu,“ sagde jeg og lændede mig ind over disken lige foran hende.

Hun rettede sig og begyndte at taste mine varer ind. „Fire flasker? Seriøst?“

Okay, flirteriet gik ikke så godt. „Nå, men fint, så tager jeg kun én. Du er vist ikke provisionslønnen.“

„Arbejder du på en sommerskole?“ spurgte hun med foragt og kiggede på min grønne uniformsskjorte.

„Jep.“

JULIE CROSS
t e m p e s t

FANGET I FORTIDEN

Pigen prustede af latter og snuppede kreditkortet fra min hånd. „Kan du virkelig ikke huske mig?“

Jeg måtte tøve et øjeblik for at fatte hvad hun sagde. „Øhm ...“

„Karen. Jeg har siddet bag dig i økonomi hele semestret. Professor Larson kaldte dig ubalanceret og sagde at du skulle få bedre styr på realistiske budgetter for collegestuderende.“ Hun rullede med øjnene ad mig. „Er det *derfor* du har et arbejde?“

„Niks.“ Og det er totalt sandt. Jeg får ikke engang løn. Jeg er frivillig, men det havde jeg ikke tænkt mig at fortælle *hende*. Hun havde helt klart allerede dannet sin egen mening om mig. „Nå, men det var hyggeligt at se dig igen, Karen.“

„Ja ja,“ mumlede hun surt.

Jeg forlod hurtigt butikken. At springe tilbage til nutiden krævede ikke lige så meget koncentration som at rejse bagud i tiden, mest af alt fordi jeg altid var nødt til at tage tilbage til nutiden inden jeg kunne springe igen. Adam kalder nutiden for min ‘hjemmebase’. Han har mestret kunsten at forklare ting så simpelt at selv jeg kan forstå dem. Og sammenligninger med baseball er mine yndlings. Forhåbentlig ville jeg ikke komme tilbage til en flok fremmede som stod og stirrede på min slatne grønsagstilstand.

JULIE CROSS
t e m p e s t

FANGET I FORTIDEN

KAPITEL 3

Tirsdag den 4. august 2009, kl. 12.25

Da jeg åbnede øjnene igen, stod Adam over mig. „Jackson?“

„Du har seriøst brug for en mintpastil, mand,“ mumlede jeg og skubbede ham væk.

„Du var en zombie i ét komma otte sekunder. Jeg havde næsten ret. Snart har jeg data nok til at lave nøjagtige udregninger. Du fik ingen skader den her gang, vel?“

„Niks.“

Jeg vidste præcis hvorfor han spurgte. I sidste uge sprang jeg et par timer tilbage, mistede koncentrationen og endte midt ude i trafikken i stedet for i min lejlighed. Mit ben blev kørt over af en kæmpe lastbil. Da jeg kom tilbage til hjemmebasen, mærkede jeg et skarpt jag i låret og så var det væk. Jeg fik et svagt blå mærke, men ellers var mit ben fuldstændig okay, selvom lastbilen burde have smadret det totalt.

Jeg rejste mig og børstede mig bag på bukserne. „Vi har åbenbart haft timer sammen. Men jeg gjorde hende pissesur lige nu. Ja, altså i fortiden. Du ved hvad jeg mener. Så hvis teorien ikke holder og jeg *har* ændret noget, så er hun

JULIE CROSS
t e m p e s t

FANGET I FORTIDEN

irriteret på mig når jeg ser hende igen.“

„Lad os se hvad der sker.“ Adam vinkede til Holly. „Hey, Holly, vi kommer igen lige om lidt.“

Jeg greb fat i Hunter som var på vej hen over græsset til en bunke forladte rygsække, uden tvivl på udkig efter ting han kunne proppe i lommerne. „Du kommer med os på shopping, lille fyr.“

Vi tre slentrede ind gennem døren sammen mens pigen bag disken var ved at hælde en æske nøgleringe ned i en plasticbøtte. Jeg stoppede op, stirrede på hende og spillede dum. „Har vi ikke ... haft økonomi sammen?“

Hun kiggede op og smilede rent faktisk lidt. „Jo, med professor Larson.“

Ding, ding, to point til Jackson Meyer. Hun kunne ikke huske at jeg havde pisset hende af. Præcis som jeg sagde. Intet havde ændret sig ved at jeg sprang en halv time tilbage i tiden.

„Karen, ikke?“ sagde jeg.

Hun løftede brynene. „Og du hedder Jackson, ikke? Det er dig der har fransk poesi som hovedfag.“

Adam stønnede og skubbede sig forbi mig. „Der er ikke noget herinde jeg vil have. Lad os smutte.“

Jeg ignorerede Adam og løftede Hunter op på disken. „Og engelsk litteratur. Jeg har to hovedfag.“

Selvom mine små udflugter til fortiden ikke ændrede noget i min hjemmebase, var der *visse* fordele, som for eksempel at få fingre i oplysninger. Så i teorien ændrede rejserne tilbage i tiden nok alligevel *noget*.

JULIE CROSS
t e m p e s t

FANGET I FORTIDEN

De ændrede *mig*.

Adam, Hunter og jeg forlod butikken og rendte direkte ind i Holly udenfor. Hun havde hånden fuld af affald som hun smed i en stor skraldespand uden for butikken. Jeg tog hendes hånd og trak hende med hen til et træ som vi kunne gemme os bag.

„Adam er lun på hende pigen i butikken. Jeg prøvede at hjælpe ham med at score hende.“

Holly lo og jeg puffede hende baglæns indtil hun stod lænet op ad træet. „Stjal Hunter noget?“ mumlede hun, men mine læber var allerede på hendes og forhindrede hende i at tale tydeligt.

„Ikke hvad jeg ved af.“ Jeg kyssede hende igen og mærkede noget vådt lande på min kind. Vi slap hinanden og kiggede op på himlen netop som regnen begyndte at vælte ned.

„Pis! Jeg troede vejret skulle være godt hele dagen,“ sagde Holly.

Så vi forlod vores skjul og løb hen til græsplænen hvor Adam og de andre kolleger allerede var i gang med at få ungerne ind på række.

Nogle af de mindre børn skreg idet et højt tordenskrald buldrede gennem zoo. „Skal vi få dem ind i bussen?“ spurgte jeg Adam.

„Ja,“ råbte han gennem det pludselige uvejr.

Alle ungerne begyndte at løbe med rygsækkene trukket op over hovederne. Holly og Adam løb op til de forreste børn og jeg blev bagerst i rækken for at få bagtroppen med,

JULIE CROSS
t e m p e s t

FANGET I FORTIDEN

mens vi alle skyndte os mod udgangen.

Heldigvis holdt bussen lige uden for indgangen. Men da var mit tøj og mine tennisko allerede totalt gennemblødt. Idet jeg løftede det sidste barn op på trinene i bussen, fik jeg øje på en rødhåret pige på cirka ti eller elleve, som stod udenfor alene. Hun havde ryggen til mig og det eneste jeg kunne se, var håret og jeansene og den langærmede T-shirt. Vandet dryppede fra spidsen af hendes lange fletning.

Mit hjerte bankede helt op i ørerne mens teorierne begyndte at piske rundt i hovedet på mig.

Det kunne ikke være hende.

Men hvad nu hvis det var?

Jeg gik hen mod pigen og hørte Hollys stemme gennem regnen. „Jackson, hvor skal du hen?“ råbte hun.

„Hun er ikke en af vores,“ sagde Adam. „Kom nu. Lad os køre!“

Jeg gik hurtigere og hurtigere indtil jeg endelig nåede hende. Jeg prikkede hende på skulderen og pigen vendte sig øjeblikkeligt. Hun spærrede øjnene op et øjeblik og så gled hendes ansigtsudtryk over i et smil. Hvis det virkelig var hende, kunne hun så overhovedet genkende mig?

Regnen trommede mod fortovet og et lyn oplyste den nu mørke himmel.

„Jackson!“ råbte Holly igen.

Mit hjerte sank i livet på mig. Den lille pige havde blå øjne. Ikke grønne. Det var både en lettelse og en total skuffelse. „Øh, undskyld. Jeg troede du var en anden.“

Jeg vendte mig og løb tilbage mod bussen. En masse små

JULIE CROSS
t e m p e s t

FANGET I FORTIDEN

hoveder iagttog mig gennem ruderne. Jeg traskede op ad trinene og rystede regnen ud af håret. Alles øjne var rettet mod mig mens jeg stod i bussens midtergang. Jeg mødte Hollys blik et kort sekund, men smuttede forbi hende og gled ned på sædet ved siden af Adam.

Jeg følte et stik af dårlig samvittighed da Holly satte sig på et tomt sæde, alene, uden at stille spørgsmål. Og jeg vidste at hun havde masser af dem. Sådan som alle stirrede måtte det have været lidt af et syn.

„Hvad havde du gang i med den pige du jagede?“ spurgte Adam.

Jeg var nødt til at se væk. „Ikke noget. Hun lignede bare én jeg kender. Falsk alarm. Det var ikke noget.“

Adam lænede sig hen til mig og talte igen efter et minuts tavshed. „Hun lignede Courtney, ikke?“

Jeg sukkede, men indrømmede det til sidst ved at nikke. „Det er åndssvagt. Jeg ved det.“

„Det er ikke åndssvagt. Det sker for andre hele tiden.“ Han tog en indånding inden han fortsatte. „Vent, du tror vel ikke ... hmm ... det er en interessant teori, men der er alt for mange logistiske problemer,“ hviskede han.

„Bare glem det,“ sagde jeg, inden han kunne bombardere mig med spørgsmål. „Okay?“

Der var ingen vej uden om det. Min tvillingsøster var død. Efter fire år hjemsøgte det mig stadig. *Hun* hjemsøgte mig stadig. Mest af alt fordi jeg savnede hende så meget.

Da vi stod i kø for at komme ud af bussen, ventede Holly på mig og trådte ind foran mig. „Er du okay?“

JULIE CROSS

tempest

FANGET I FORTIDEN

Jeg kiggede ind i hendes øjne, der var fulde af bekymring, og trak så på skuldrene. „Ja, hvorfor?“

Hun så skuffet ud, og vendte ryggen til mig. „Ikke noget. Det er lige meget.“

Ja, okay, jeg er herredårlig til alt det der følelsesmæssige kærestehaløj. Og Holly sagde det aldrig direkte.

Jeg tog den gennemblødte rygsæk af hendes skulder og svingede den over min. „Nå, men ... har du lyst til at tage med mig hjem og måske tørre lidt inden vi tager nogen steder?“

Hun sprang ned fra det sidste trin og landede på fortovet inden hun vendte sig mod mig og smilede. „Ja, okay.“

Jeg tog fat om hendes blonde hestehale med den ene hånd og pressede vand ud af den. „Du får vist brug for en hårtørner.“

Hun lagde hænderne på mit ansigt og hendes lyseblå øjne blev alvorlige, ligesom Adam for lidt siden. „Er du sikker på at du er okay? Hvad var det du ...“

„Jeg er bare lidt småtosset en gang imellem. Det er det hele,“ sagde jeg og fremtvang et smil. Derefter drejede jeg hende rundt mod hoveddøren ind til KFUM, så vi kunne komme væk fra regnen.